

de havde gjort paa ham straks den første Dag paa Rejsen hjemmefra, kunde han ikke glemme. Da Toget kørte ind paa Stationen i Aarhus og han saae Trængslen paa Perronen, saae den Række hæslige Ansigter, der gled forbi hans Kupevindu, havde han følt en Angst omtrent som den, hvormed han første Gang som Barn saae ind i et Rovdyrbur.

Heller ikke noget af, hvad der siden var hændet ham, havde rigtig villet blive til Virkelighed. Alt var gledet ham forbi som Syner i en forvirret Feberdrøm. Hin stjerneklare Februarmorgen for seks Uger siden, da Vognen derhjemme holdt nedenfor Trappen og Barbara løb omkring i Stuerne med et Lys for at finde hans Haandtaske, forekom ham ofte at være den sidste virkelige Erindring, han havde om sig selv.

Kun eet havde ikke skuffet — Gensynet af de unge Kvinder. Der var Dage, da han havde haft en Følelse af, at alle Jordens smukke Damer havde sat hinanden Stævne i Wiesbaden. De havde paa Promenaderne erstattet ham det Solskin og den Naturglæde, han maatte undvære i den uforanderligt stille, graa Flodtaage, der skjulte alle Omgivelser. Ved Aftenfesterne i Kurhusets barbarisk forgyldte Sale havde han igen nydt de yndefulde Bevægelser, hvormed Damer af den store Verden kan brede de brogede Slæb ud over Gulvet og slaa deres Vifter op — saa medfødt naturligt, som Paafuglen spreder sin Hale. Han kunde sidde ganske stille paa en Bænk blot for at lytte til et Par unge Pigers Tale, denne glade Snak om ingenting, der vederkvægede som Fuglekvidder